

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

El teatre és vida

1 De què va? Londres, 1937. Laura Henderson s'ha quedat vídua i per tal de matar l'avorriment es compra un teatre: el mític Windmill...

2 Com va? Si vostès estan cansats de rutines, si l'estatut català avall i les hipoteques amunt, si la vida és comèdia de final incert i etcètera... vagin-se amb Mrs. Henderson i el seu (in)fidel jueu Mr. Van Damm. Propietària i director artístic, respectivament, d'un dels teatres londinencs més alegres del segle XX: Windmill –un Molino a l'anglesa– en temps de guerra, la segona mundial. Stephen Frears (Leicester, 1931) treu pols als telons, despuella uns quants pits femenins i afila diàlegs

acerats d'enginy, d'ironia. Saludable vetllada retro que no se n'avergonyeix. Finament, amb intel·ligència sarcàstica que l'Òscar Wilde aplaudiria, el Frears de *Les amistats perilloses* cuina una complexa història d'amistats confortables, malgrat el mal-bon rotllo que gasten la sempre formidable Judi Dench –que s'ha quedat sense l'oncle Òscar!– i un Bob Hoskins geniüt en el paper de sofert home de teatre. El film té perfum a cinema *demodé*. De quan

les pel·lícules aspiraven a enlluernar els cansats ulls dels treballadors, les proletàries a casa, prop els fogons. I visió optimista del teatre. El gran germà gran.

3 I va: per a *gourmets* de comèdies adultes amb instint irònic.

Mrs. Henderson presenta*Director: Stephen Frears.**Intèrprets: Judi Dench, Bob Hoskins,**Kelly Reilly, Will Young, Thelma Barlow, Marc Off.**Gran Bretanya, 2005. 91 minuts.*